

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Co/89/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119201252
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2119201252.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a sudkýň: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Monika Vozárová, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom B. C. D. XXXX/X, E., zastúpená advokátom: JUDr. Michal Antal, so sídlom Hlavná 13, Trnava, proti žalovaným: 1. C. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G. XXXX/X, H., zastúpená advokátom: Mgr. Peter Kupka, so sídlom Hlavná 23, Trnava, 2. I. H. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/X, H., o zaplatenie 7.333,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných 1. a 2. proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 20C/27/2019-184 zo dňa 24. januára 2024, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I. a. III. **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. výrokom uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne istinu 7.333,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 7.333,33 eur od 11.11.2022 a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia aj povinnosť druhého žalovaného, II. výrokom vo zvyšku žalobu zamietol, III. výrokom priznal žalobkyni voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Právne rozhodnutie prvoinštančný súd odôvodnil aplikáciou § 488, § 657, § 460, 100 ods. 1, § 101 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 149, § 150 ods. 1, § 151, § 185 ods. 1 a 2, § 191 ods. 1, § 215, § 251, § 255 ods. 1, 2, § 257, § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“).

3. Prvoinštančný súd vychádzal zo zistených skutočností, že rozsudkom Okresného súdu Trnava č. k. 38C/5/2017-128 zo dňa 27.2.2020 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 11Co/62/2020-192 zo dňa 16.3.2021 (č. l. 140-151) bolo určené, že poručiiteľka J. K. bola ku dňu smrti vlastníčkou pohľadávky z titulu pôžičky zo dňa 5.2.2013 voči dlžníkom C. F. (žalovaná 1.) a H. F. (žalovaný 2.) vo výške 22.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške vo výške 3 % zo sumy 22.000,- eur od 26.7.2015 do 1.3.2016. Krajský súd zároveň určil splatnosť pôžičky dňom uvedeným v zmluve, t. j. 1.3.2016 (odsek 29 rozhodnutia č. k. 11Co/62/2020-192 zo dňa 16.3.2021). Konanie pod sp. zn. 38C/5/2017 začalo 14.8.2017 doručením žaloby. Z uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoD/3/2022-106 zo dňa 27.2.2022 (č. l. 152) zistil, že súd potvrdil určenie všeobecnej hodnoty dedičstva vo výške 22.000,- eur a nadobudnutie dedičstva žalobcom, žalovanej 1. a žalovanému

2. - každému po 1/3 z dedičstva. Okresný súd konštatoval, že žalobkyňa preukázala existenciu jej pohľadávky voči dlžníkom, ktorá je pohľadávkou vymáhateľnou. Zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 5.2.2013, splatnosť pôžičky bola dohodnutá najneskôr dňa 1.3.2016. Za jedinú relevantnú námietku žalovaných súd prvej inštancie považoval námietku premlčania. Zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 5.2.2013, splatnosť pôžičky bola dohodnutá najneskôr do troch rokov, t.j. dňa 1.3.2016. Žaloba bola podaná dňa 18.2.2019, teda v zákonom stanovenej lehote. K tvrdeniu žalovaných, že ustanovenie o splatnosti pôžičky je dohodnuté nezrozumiteľne, prvoinštančný súd uviedol, že dohoda o splatnosti pôžičky je dohodnutá jasne, keď bola dohodnutá slovami „Uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov, to je 1.3.2016.“. Ak aj žalovaní uvádzajú, že nie je zrejmé, či sa jedná o zaplatenie sumy veriteľom jeho dlžníkom alebo naopak, okresný súd poznamenal, že by bolo použité prinajmenšom slovné spojenie suma bude dlžníkom vyplatená. Splatná suma, resp. splatný podľa Krátkeho slovníka Slovenského jazyka znamená, splatný (príd.) ktorý sa má zaplatiť, pričom slovo zaplatiť v Krátkom slovníku Slovenského jazyka je vo význame dať peniaze za nejakú hodnotu. Navyiac, odvolací súd vo svojom rozhodnutí č. k. 11Co/62/2020-192 zo dňa 16.3.2021 (odsek 29.) uviedol splatnosť pôžičky 1.3.2016 (pričom dal za pravdu odvolateľke, že splatnosť pôžičky bola najneskôr 1.3.2016 - odsek 3 uvádzaného rozhodnutia). Začatím konania o určenie, že pohľadávka patrí do dedičstva, premlčacia doba spočívala. Žalobkyni bola jej pohľadávka právoplatne priznaná až rozhodnutím č. k. 10CoD/3/2022-106 zo dňa 27.9.2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 10.11.2022. Podľa názoru okresného súdu trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva žalobkyne plynie od 11.11.2022. Ostatné námietky žalovaných, a to pretransformovanie pôžičky na dar, platenie pobytu v sociálnom zariadení, nepovažoval okresný súd v tomto konaní za relevantné, nakoľko o týchto argumentoch pojednával už súd v konaní sp. zn. 38C/5/2017, pričom na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že pohľadávka poručiťky zo zmluvy o pôžičke patrila poručiťke ku dňu smrti a teda je možné ju prejednať v dodatočnom dedičskom konaní. Súd v konaní sp. zn. 38C/5/2017 pojednával o samotnom právnom úkone. Ani argument žalovaného 2., a to neodovzdanie predmetu pôžičky žalovanému 2., súd prvej inštancie nevyhodnotil ako relevantný a závažný, a to vzhľadom na konanie sp. zn. 38C/5/2017 a konanie sp. zn. 27D/80/2021. Ak žalovaný mal takýto argument, mal ho uplatniť v konaní sp. zn. 38C/5/2017. Z dokazovania jasne vyplynulo, že zmluva o pôžičke bola platná a účinná, peniaze veriteľ poskytol - vyplatil svojim dlžníkom a tieto peniaze dlžníci užívali a doposiaľ nevrátili. V tomto konaní súd pojednával už len o priznaní sumy, ktorá na základe vyššie citovaných rozhodnutí patrí žalobkyni (po právoplatnosti dedičského konania, v ktorom zdedila po poručiťke 1/3 jej pohľadávky voči žalovaným). Týmito rozhodnutiami je súd viazaný.

4. Okresný súd ďalej uviedol, že na pojednávaní dňa 24.1.2024 opomenul rozhodnúť o rozšírení žaloby v zmysle návrhu žalobkyne zo dňa 8.6.2021 tak, aby súd uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 7.333,33 eur spolu s 3% - ným úrokom zo sumy 7.333,33 eur od 26.7.2015 do 1.3.2016 a s 5,05% - ným ročným úrokom z omeškania odo dňa 2.3.2015 do zaplatenia. Aj keby okresný súd o rozšírení žaloby uznesením na pojednávaní rozhodol, žalobkyni by priznal len sumu 7.333,33 eur, ako ekvivalent 1/3 k čistej hodnote dedičstva, t. j. 22.000,- eur. Súd prvej inštancie mal za to, že v dodatočnom dedičskom konaní súd určil ako čistú hodnotu dedičstva sumu 22.000,- eur, túto sumu ako zistený majetok prejednal, pričom túto pohľadávkou zdedili žalobkyňa a žalovaná 1. a žalovaný 2., každý 1/3 z dedičstva. Konštatoval, že pohľadávka zo zmluvy o pôžičke vo výške 22.000,- eur bola vlastníctvom poručiťky ku dňu jej smrti. Táto pohľadávka bola spôsobilým predmetom dedičstva a ako taká sa prejedнала v dodatočnom dedičskom konaní (sp. zn. 27D/80/2021 v spojení s konaním sp. zn. 10CoD/3/2022). V dodatočnom dedičskom konaní súd určil čistú hodnotu dedičstva 22.000,- eur, pričom túto sumu rozdelil medzi dedičov, strany sporu, každému po 1/3 k celku. Prvoinštančný súd preto priznal žalobkyni sumu 7.333,33 eur ako sumu rovnajúcu sa 1/3 z 22.000,- eur (22.000,- eur : 3). Žalovaní nepreukázali, že by žalobkyni uhradili čo i len časť z tejto sumy, preto žalobkyni priznal sumu 7.333,33 eur. Súd prvej inštancie vo výroku I. uložil žalovaným túto sumu zaplatiť spoločne a nerozdielne, nakoľko žalovaná 1. a žalovaný 2. si spoločne požičali peniaze od poručiťky (v zmluve uvedené „požičiavajú“). Solidárne záväzky sú záväzky, pri ktorých je dlžníkov niekoľko, ktorí sú viazaní na to isté plnenie, pričom veriteľ môže žiadať celé plnenie od ktoréhokoľvek z nich, alebo viac veriteľov aj oprávnených požadovať to isté plnenie od dlžníka a dlžník je povinný poskytnúť celé plnenie tomu veriteľovi, ktorý požiadal o plnenie ako prvý. Dôsledkom je oslobodenie dlžníka od povinnosti plnenia voči ostatným veriteľom. V časti úroku 3 % zo sumy 7.333,33 eur od 26.07.2015 do 1.3.2016 okresný súd musel žalobu vo výroku II. zamietnuť s ohľadom na už uvedené.

5. Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo od 2.3.2016 do zaplatenia. Prvoinštančný súd však žalobkyni priznal úrok z omeškania zo sumy 7.333,33 eur od 11.11.2022. Mal v konaní preukázané, že žalobkyni bola pohľadávka priznaná až právoplatným dedičským konaním, ktoré bolo právoplatne skončené dňa 10.11.2022, pričom od 11.11.2022 boli žalovaní v omeškaní so splatením pohľadávky. Preto priznal žalobkyni úrok z omeškania od 11.11.2022 do zaplatenia. V ostatnej časti úrokov z omeškania, t. j. od 2.3.2016 do 10.11.2022, okresný súd žalobu vo výroku II. rozhodnutia zamietol. K doručovaniu listín na pojednávaní dňa 24.1.2024 a následnej žiadosti právneho zástupcu žalovanej 1. uviedol, že doručovať listiny na pojednávaní mu umožňuje priamo CSP. Právny zástupca žalovanej 1. na základe doručovania listín krátkou cestou požiadal o odročenie pojednávania, čomu súd prvej inštancie nevyhovel, nakoľko nevidel nutnosť ďalšej prípravy na pojednávanie. Mal za to, že žalobkyňa vo svojom poslednom podaní neuviedla žiadne nové a závažné tvrdenia a dôkazy (ak aj navrhla dôkazy - výsluch žalobkyne a pripojenie spisu sp. zn. 27D/80/2021 - tieto okresný súd na pojednávaní nevykonal z dôvodu hospodárnosti), na základe ktorých by bola príprava na pojednávanie spojená s vykonaním ďalších osobitne náročných činností, ako napríklad ďalšia porada zástupcu strany so stranou a pod. Žiadne ďalšie nové dôkazy navrhnuté neboli. Ak sa v odôvodnení súd nezaoberal konkrétnou námietkou strán konania, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie za rozhodujúce.

6. O náhrade trov konania rozhodol okresný súd postupom podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovaným v rozsahu 100 %. Žalobkyňa bola v konaní neúspešná len v nepatrnom rozsahu v časti príslušenstva pohľadávky. V konaní nebol pritom tvrdený a okresný súd sám nezistil dôvod na aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP do 60 po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

7. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná 1. výlučne voči I. a III. výroku s návrhom na zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP. Argumentovala, že súd prvej inštancie sa so skutkovým a právnym tvrdením žalovanej 1. v podstate pomerne stručne vysporiadal iba v bode 27. odôvodnenia, s ktorou argumentáciou nesúhlasí. Vzniesla námietku premlčania (čím však žiadnym spôsobom neuznávala údajný nárok zo zmluvy o pôžičke) proti žalobkyňou uplatnenému údajnému nároku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 5.2.2013 a to s poukazom na ustálenú judikatúru R 28/1984 v spojení s neplatnosťou zmluvy o pôžičke pre jej neurčitosť v časti, z ktorej odvodzuje žalobkyňa čas plnenia (§ 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Formulácia „Uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov to je 1.3.2016.“ je nejasná v tom zmysle, či sa týka času plnenia vo vzťahu k povinnosti odovzdania peňažných prostriedkov z titulu pôžičky od veriteľa dlžníkovi alebo času plnenia, kedy mala byť pôžička dlžníkom vrátená veriteľovi. R 28/1984: Ak čas plnenia dlhu nebol dohodnutý ani inak stanovený, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po tom, kedy dlh vznikol. Nakoľko čas plnenia nebol v zmluve o pôžičke platne určený (neurčitosť formulácie), tak premlčacia doba by musela uplynúť po uplynutí 3 rokov od uzatvorenia zmluvy o pôžičke, t.j. dňom 5.2.2016 (žaloba bola súdu doručená 18.2.2019). Súd prvej inštancie nereflektoval, že zmluva o pôžičke zakladá dvojstranný právny vzťah s povinnosťou veriteľa prenechať dlžníkovi veci určené podľa druhu (peniaze) a povinnosťou dlžníka vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu, pričom v prípade oboch povinností je s nimi spojený atribút splatnosti (čas plnenia - § 563 Občianskeho zákonníka) a okresný súd jednostranne vykladal z gramatického hľadiska splatnosť iba vo väzbe na povinnosť dlžníka peniaze vrátiť. Okresný súd teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 563 Občianskeho zákonníka (nesprávne určenie času plnenia na vrátenie peňazí 1.3.2016) v spojení s § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka (neurčitosť dojednanej splatnosti z hľadiska vymedzenia k nej viazanej povinnosti) a § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (neprihliadnutie na námietku premlčania). Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žaloba o určenie, že sporná pohľadávka patrí do dedičstva je určovacou žalobou, a teda má iný predmet konania ako žaloba o plnenie. S určovacou žalobou nie je spojené spočívanie plynutia premlčacej doby podľa § 112 Občianskeho zákonníka (takýto účinok má žaloba na plnenie). Podaním určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP sa plynutie premlčacej doby nezastavuje (R 26/1975). Súd teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 112 Občianskeho zákonníka (okresný súd chybné určil spočívanie plynutia premlčacej doby od podania určovacej žaloby) v spojení s § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka (neprihliadnutie na námietku premlčania). Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Napriek uvedenému okresný súd dospel k nepresvedčivému formalistickému záveru a bez dostatočného vysvetlenia úvah súdu, ktoré

by vytvárali dostatočný podklad k výroku I. a nadväzujúcemu výroku III. Rozsudok je preto formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov, čo spôsobilo porušenie práva žalovanej 1. na spravodlivý súdny proces.

8. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj žalovaný 2. výlučne voči I. a III. výroku s návrhom na zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), h) CSP. Argumentoval tým, že súd prvej inštancie sa so skutkovým a právnym tvrdením žalovaného 2. v podstate pomerne stručne vysporiadal iba v bode 27. odôvodnenia, ktorá argumentácia súdu neobstojí. Žalovaný 2. vzniesol námietku premlčania (čím však žiadnym spôsobom neuznáva údajný nárok zo zmluvy o pôžičke) proti žalobkyňou uplatnenému údajnému nároku zo zmluvy o pôžičke zo dňa 5.2.2013 a to s poukazom na ustálenú judikatúru R 28/1984 v spojení s neplatnosťou zmluvy o pôžičke pre jej neurčitosť v časti, z ktorej odvodzuje žalobkyňa čas plnenia (§ 37 ods. 1 OZ). Formulácia „Uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov to je 1.3.2016.“ je nejasná v tom zmysle, či sa týka času plnenia vo vzťahu k povinnosti odovzdania peňažných prostriedkov z titulu pôžičky od veriteľa dlžníkovi alebo času plnenia, kedy mala byť pôžička dlžníkom vrátená veriteľovi. R 28/1984: Ak čas plnenia dlhu nebol dohodnutý ani inak stanovený, premlčacia doba začína plynúť dňom nasledujúcim po tom, kedy dlh vznikol. Nakoľko čas plnenia nebol v zmluve o pôžičke platne určený (neurčitosť formulácie), tak premlčacia doba by musela uplynúť po uplynutí 3 rokov od uzatvorenia zmluvy o pôžičke, t.j. dňom 5.2.2016 (žaloba bola súdu doručená 18.2.2019). Súd prvej inštancie nereflektoval, že zmluva o pôžičke zakladá dvojstranný právny vzťah s povinnosťou veriteľa prenechať dlžníkovi veci určené podľa druhu (peniaze) a povinnosťou dlžníka vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu, pričom v prípade oboch povinností je s nimi spojený atribút splatnosti (čas plnenia - § 563 OZ) a súd jednostranne vykladal z gramatického hľadiska splatnosť iba vo väzbe na povinnosť dlžníka peniaze vrátiť. Okresný súd teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 563 OZ (nesprávne určenie času plnenia na vrátenie peňazí 1.3.2016) v spojení s § 37 ods. 1 OZ (neurčitosť dojednanej splatnosti z hľadiska vymedzenia k nej viazanej povinnosti) a § 100 ods. 1 OZ (neprihliadnutie súdom na námietku premlčania). Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Žaloba o určenie, že sporná pohľadávka patrí do dedičstva je určovacou žalobou, a teda má iný predmet konania ako žaloba o plnenie. S určovacou žalobou nie je spojené spočívanie plynutia premlčacej doby podľa § 112 OZ (takýto účinok má žaloba na plnenie). Podaním určovacej žaloby podľa § 137 písm. c) CSP sa plynutie premlčacej doby nezastavuje (R 26/1975). Prvoinštančný súd teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 112 OZ (súd chybné určil spočívanie plynutia premlčacej doby od podania určovacej žaloby) v spojení s § 100 ods. 1 OZ (neprihliadnutie súdom na námietku premlčania). Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Okresný súd sa nevyssporiadal s námietkou žalovaného 2., že žalovaný 2. nikdy neprevzal peňažné prostriedky z predmetnej zmluvy o pôžičke zo dňa 5.2.2013 v hotovosti ani na svoj bankový účet, pričom zmluva o pôžičke ani nerieši pôsob odovzdania peňažných prostriedkov. Zmluva o pôžičke je reálny kontrakt a k jej platnému uzatvoreniu sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky, inak právny vzťah zo zmluvy o pôžičke nevznikne. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30.6.2010 sp. zn. 3Cdo/325/2009). Uvedené spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Súd prvej inštancie teda vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 657 OZ v spojení s § 39 OZ (súd nereflektoval neplatnosť zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu voči žalovanému 2. pre neodovzdanie peňazí žalovanému 2. Napriek uvedenému okresný súd dospel k nepresvedčivému formalistickému záveru a bez dostatočného vysvetlenia úvah súdu, ktoré by vytvárali dostatočný podklad k výroku I. a nadväzujúcemu výroku III. Rozsudok je preto formalistický a nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok presvedčivých dôvodov, čo spôsobilo porušenie práva žalovaného 2. na spravodlivý súdny proces.

9. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovaných uviedla, že odvolania sú nedôvodné, keďže rozhodnutie súdu je vecne správne, navrhuje jeho potvrdenie. Prístup žalovaných k vráteniu pôžičky,

ktorá im bola reálne poskytnutá, je absurdný. Ani jeden z nich prijatie pôžičky pôvodne nesporeval (žalovaný 2. túto skutočnosť začal sporevať až v tomto konaní, avšak predtým to v dedičskom konaní priznával) a napriek tomu ju odmietajú vrátiť, pričom už sedem rokov sa z tohto dôvodu súdia. V prvom konaní (sp. zn. OS Trnava 38C/5/2017 a sp. zn. KS v TT 11Co/62/2020) súd právoplatne určil, že žalobkyňou uplatňovaná pohľadávka patrí do dedičstva. V druhom konaní (sp. zn. OS Trnava 27D/80/2021 a sp. zn. KS v TT 10CoD/3/2022) súdy právoplatne rozhodli, že žalobkyňa pohľadávku zdedila. A v tomto konaní sa domáha žalobkyňa jej zaplatenia. Ako v predchádzajúcich dvoch konaniach, tak i teraz bolo potom, čo žalobkyni okresný súd vyhovel, podané odvolanie. Žalovaných prístup považuje za účelový a nemorálny. Pokiaľ ide o samotné odvolacie dôvody, tak obaja žalovaní poukazujú na neprihliadnutie súdu na ich námietky premlčania, pričom svoju argumentáciu opierajú o to, že vraj nebola riadne dohodnutá splatnosť pôžičky. Žalobkyňa má za to, že s touto argumentáciou sa okresný súd dostatočne vysporiadal v odôvodnení svojho rozsudku (viď. bod 27 odôvodnenia). Žalovaní ďalej namietajú nepreskúmateľnosť rozsudku. S týmto taktiež žalobkyňa nesúhlasí, súd sa nemusí vyjadrovať úplne ku každej námietke sporovej strany a to najmä vtedy, keď sú tieto námietky úplne zrejme nepodložené a mylné.

10. Žalovaná 1. k vyjadreniu žalobkyne uviedla, že súhlasí s argumentáciou žalovaného 2. v jeho odvolaní proti napadnutému rozsudku.

11. Žalovaný 2. k vyjadreniu žalobkyne uviedol, že súhlasí s argumentáciou žalovanej 1. v jej odvolaní proti napadnutému rozsudku.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektmi – zároveň stranou, v ktorej neprospech bol rozsudok vydaný (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolania majú zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolania žalovaných 1. a 2. nie sú dôvodné, preto postupom podľa § 387 CSP napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III. ako vecne správny potvrdil.

13. Predmetom konania je požiadavka žalobkyne na zaplatenie sumy 7.333,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.333,33 eur od 2.3.2016 do zaplatenia.

14. Výrok II. (zamietnutie žaloby v časti úrokov z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 7.333,33 eur od 2.3.2016 do 10.11.2022), nebol napadnutý odvolaním strán, preto nadobudol právoplatnosť.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalovaných 1. a 2. bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak I. výrokom uložil žalovaným 1. a 2. povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne istinu 7.333,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 7.333,33 eur od 11.11.2022 a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia aj povinnosť druhého žalovaného, III. výrokom priznal žalobkyni voči žalovaným spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na dostatočné, správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť? a nemôže preto dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopadá iba nasledovné:

17. Z obsahu spisu vyplýva, že do 5.2.2013 bola medzi matkou žalobkyne 1B. K., C. L., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom H. - M. XXX, zomrelou do 5.2.2013 ako veriteľkou a žalovanými 1. a 2. ako dlžníkmi uzavretá zmluva o pôžičke, podľa ktorej si žalovaní 1. a 2. požičali od veriteľky sumu 22.000,- eur za 3 % úrok, splatnosť ktorej bola dojednaná najneskôr do 3 rokov, t.j. do 1.3.2016. Okresný súd Trnava rozsudkom e. k. 38C/5/2017-128 zo dňa 27.2.2020 určil, že porušená 1B. K., C. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. do 5.2.2013, bola ku dňu smrti vlastníčkou pohľadávky z titulu pôžičky zo dňa 5.2.2013 voči dlžníkom C. F., nar. XX.XX.XXXX a H. F., nar. XX.XX.XXXX vo výške 22.000,- eur spolu s úrokom vo výške 3% zo sumy 22.000,- eur od 26.7.2015 do zaplatenia. Krajský súd v Trnave rozsudkom e. k. 11Co/62/2020-192 zo dňa 16.3.2021 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že porušená 1B. K., C. L., nar. XX.XX.XXXX, zomr. do 5.2.2013, bola ku dňu smrti vlastníčkou pohľadávky z titulu pôžičky zo dňa 5.2.2013 voči dlžníkom C. F., nar. XX.XX.XXXX a H. F., nar. XX.XX.XXXX, vo výške 22.000,- eur spolu s úrokom vo výške 3 % zo sumy 22.000,- eur od 26.7.2015 do 1.3.2016 a vo zvyšku žalobu zamietol. Krajský súd zároveň určil splatnosť pôžičky doom uvedeným v zmluve, t. j. 1.3.2016. Krajský súd v Trnave uznesením e. k. 10CoD/3/2022-106 zo dňa 27.2.2022 potvrdil urenenie všeobecnej hodnoty dedičstva vo výške 22.000,- eur a nadobudnutie dedičstva žalobkyou, žalovanou 1. a žalovaným 2., každému po 1/3 z dedičstva.

18. Právne posudzovanie veci je einnosť súdu, pri ktorej skutkový stav podriaňuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe eoho dospieva k záveru, ei sa právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd vec posúdil podľa nesprávneho právneho predpisu alebo, že správne použitý právny predpis nesprávne interpretoval, prípadne ho na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval.

19. Podľa § 657 Obeianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci urenené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

20. Podľa § 100 ods. 1 Obeianskeho zákonníka právo sa premeľ, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premeľanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premeľania dovolá, nemožno premeľané právo veriteľovi priznať.

21. Podľa § 101 Obeianskeho zákonníka pokiaľ nie je v ialších ustanoveniach uvedené inak, premeľacia doba je trojnásobná a plynie odo dňa, kei sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

22. Žalovaní 1. a 2. vo svojich odvolaniach zhodne uviedli, že vzniesli námietku premeľania v spojení s neplatnosťou zmluvy o pôžičke pre jej neureenosť v easti, z ktorej odvodzuje žalobkyoa eas plnenia (§ 37 ods. 1 OZ). Formulácia „Uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov to je 1.3.2016.“ je nejasná v tom zmysle, ei sa týka easu plnenia vo vzťahu k povinnosti odovzdania peoazných prostriedkov z titulu pôžičky od veriteľa dlžníkovi alebo easu plnenia, kedy mala byť pôžička dlžníkom vrátená veriteľovi. Nakoľko eas plnenia nebol v zmluve o pôžičke platne ureený (neureenosť formulácie), tak premeľacia doba by musela uplynúť po uplynutí 3 rokov od uzatvorenia zmluvy o pôžičke, t.j. doom 5.2.2016 (žaloba bola súdu dorueená 18.2.2019). Súd prvej inštancie nerefletoval, že zmluva o pôžičke zakladá dvojstranný právny vzťah s povinnosťou veriteľa prenechať dlžníkovi veci urenené podľa druhu (peniaze) a povinnosťou dlžníka vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu, priedom v prípade oboch povinností je s nimi spojený atribút splatnosti (eas plnenia - § 563 OZ) a okresný súd jednostranne vykladal z gramatického hľadiska splatnosť iba vo väzbe na povinnosť dlžníka peniaze vrátiť. Súd prvej inštancie teda vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 563 OZ (nesprávne urenenie easu plnenia na vrátenie peoazí 1.3.2016) v spojení s § 37 ods. 1 OZ (neureenosť dojednanej splatnosti z hľadiska vymedzenia k nej viazanej povinnosti) a § 100 ods. 1 OZ (neprihliadnutie súdom na námietku premeľania), eo spôsobuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia.

23. Z napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie sa s týmito námietkami žalovaných podrobne a presvedeivo vysporiadal v odseku 27 odôvodnenia, s ktorou argumentáciou nemal odvolací súd dôvod nesúhlasiť a keiže žalovaní vo svojich odvolaniach len zopakovali tvrdenia uvádzané v konaní pred súdom prvej inštancie, odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na odsek 27 odôvodnenia napadnutého rozsudku a zvýraznenie správnosti dodáva nasledovné.

24. Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Prejavom vôle treba rozumieť jej vonkajšiu manifestáciu. Ak zákon neustanovuje inak, právny úkon možno urobiť ústne ako aj písomne. Náležitosti právnych úkonov vyžadované právnymi normami občianskeho práva vo vzťahu k prejavu vôle sú upravené v § 37 ods. 1 OZ a § 40 ods. 1 OZ. Podľa § 37 ods. 1 OZ právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, urečte a zrozumiteľne; inak je neplatný.

25. Jazykové vyjadrenie právneho úkonu zachyteného v zmluve musí byť najprv vykladané gramatickými prostriedkami (z hľadiska možného významu jednotlivých použitých pojmov), logickými (z hľadiska vzájomnej nadväznosti použitých pojmov), či systematickými (z hľadiska radenia pojmov v štruktúre celého právneho úkonu). Okrem toho súd posúdi na základe celého vykonaného dokazovania, aká bola skutočná vôľa strán v okamihu uzatvorenia zmluvy, pričom podmienkou pre prihliadnutia k vôli účastníkov je to, aby nebola v rozpore s tým, čo plynie z jazykového vyjadrenia (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu ČR 26.11.1998 sp. zn. 25 Cdo 1650/98).

26. Súd prvej inštancie zistil, že predmetná zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 5.2.2013, pričom splatnosť pôžičky bola dohodnutá najneskôr do troch rokov, to je dňa 1.3.2016. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že dohoda o splatnosti pôžičky je dohodnutá jasne, a to slovami „Uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov, to je 1.3.2016.“, ktoré dojednanie je aj podľa krajského súdu dostatočne urečte. V rámci komplexného posudzovania tohto právneho úkonu odvolací súd upriamuje pozornosť aj na prvú vetu zmluvy o pôžičke, v ktorej dlžníci uvádzajú, že si požičiavajú od 1B. K. sumu 22.000,- eur. Sloveso požičiavajú bolo uvedené v prítomnom tense, z čoho vyplýva, že veriteľka poskytla dlžníkom pôžičku v tense uzatvorenia zmluvy a žiadnym výkladom nemožno vyvodiť, že by sa veriteľka zaviazala poskytnúť dlžníkom pôžičku najneskôr do 3 rokov. Bezprostredný ekonomický cieľ, ktorý je motívom dlžníka k uzavretiu zmluvy o pôžičke, je požičanie si vecí (peoazí) preto, lebo dlžníci ich v danom tense nemá a potrebuje ich. Žalovaní ako dlžníci a zároveň účastníci právneho úkonu nepredložili žiadny logický argument k tomu, aký zmysel by malo dojednanie o tom, že pôžičku im veriteľka poskytne za tri roky od uzatvorenia zmluvy o pôžičke. Druhá veta zmluvy o pôžičke, že uvedená suma bude splatná najneskôr do 3 rokov, t.j. 1.3.2016, (v logickej nadväznosti na predchádzajúcu vetu, že dlžníci si požičiavajú sumu 22.000 eur) jednoznačne hovorí o dojednaní doby vrátenia pôžičky dlžníkmi veriteľke. Platnosť každého právneho úkonu je potrebné hodnotiť s prihliadnutím na skutočnú vôľu zmluvných strán. Tvrdenie žalovaných, že nie je zrejmé, či sa jedná o eas plnenia vo vzťahu k odovzdaniu peoazí veriteľke dlžníkom alebo eas, kedy mala byť pôžička vrátená dlžníkmi veriteľke, je v rozpore nielen s tým, čo je uvedené v samotnej zmluve o pôžičke ale aj v rozpore s následným konaním žalovanej 1. po uzavretí predmetnej zmluvy, ktorá v konaní potvrdila, že veriteľka im pôžičku poskytla a že z tejto platili aj dojednané zmluvné úroky, vo vzťahu ku ktorým v konaní sp. zn. 38C/5/2017 oznaeila za dátum splatnosti pôžičky 1.3.2016. Pojmovým znakom zmluvy o pôžičke je aj jej dočasnosť, preto sa v nej dlžník zaväzuje vrátiť pôžičku po uplynutí dohodnutej doby. Podľa gramatického výkladu slovo „splatnosť“ oznaeuje dátum alebo eas, do ktorého je dlžník povinný uhradiť veriteľovi svoj peoazný záväzok. Odvolací súd po vyložení obsahu jednotlivých dojednaní zmluvy o pôžičke z hľadiska použitých gramatických prostriedkov, z hľadiska logickej nadväznosti použitých pojmov, ako aj z hľadiska ich systematického zaradenia v štruktúre právneho úkonu, dospel tiež k záveru, že text zmluvy je jasný, zrozumiteľný a vôľa strán je vyjadrená jednoznačne a nepripúšťa iný výklad. V zmluve o pôžičke bol dohodnutý len jeden dátum, ktorý aj s poukazom na znenie § 657 OZ vymedzujúce podstatné náležitosti zmluvy o pôžičke je jednoznačne dátumom splatnosti (vrátenia) pôžičky, nie dátumom jej poskytnutia.

27. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na to, že splatnosťou tejto pôžičky sa už zaoberal aj Okresný súd Trnava v rozsudku e. k. 38C/5/2017-128 zo dňa 27.2.2020 a aj Krajský súd v Trnave v rozsudku e. k. 11Co/62/2020-192 zo dňa 16.3.2021, ktorý ureil splatnosť pôžičky doom uvedeným v zmluve, t. j. 1.3.2016. Z citovaného rozsudku vyplýva, že žalovaná 1. sama za deo splatnosti pôžičky oznaeovala tento deo a nesúhlasila s platením dojednaného úroku po tomto dni splatnosti, eomu odvolací súd v oznaeenej veci vyhovel a ureil, že porueiteľka, 1B. K., bola ku dou smrti vlastníkou pohľadávky z titulu pôžičky zo dňa 5.2.2013 voči dlžníkom C. F. a H. F. vo výške 22.000,- eur spolu s úrokom vo výške vo výške 3 % zo sumy 22.000,- eur od 26.7.2015 do 1.3.2016 a vo zvyšku (úroku po splatnosti pôžičky) žalobu zamietol. S poukazom na uvedené bola námietka žalovaných o neureitosti dojednania doby splatnosti pôžičky nedôvodná.

28. V nadväznosti na vyššie konštatované nebolo možné považovať sa opodstatnenú ani námietku žalovaných o nesprávnom právnom posúdení veci podľa všeobecnej úpravy splnenia dlhu podľa § 563 OZ, ktoré podľa odvolacieho súdu nebol dôvod aplikovať, nakoľko eas plnenia bol v zmluve o pôžičke presne dohodnutý.

29. Premleacou dobou sa rozumie easový úsek, v ktorom musí byť právo vykonané, inak môžu nastať účinky premleania podľa § 100 Obeianskeho zákonníka. Premleacia doba je ustanovená konkrétnym easovým úsekom, ktorý má ureený zaeiatok plynutia. Dažku premleacej doby ureuje zákon. Ustanovenie § 101 Obeianskeho zákonníka upravuje trojroenú všeobecnú premleaciu dobu. Obeiansky zákonník stanovuje objektívny zaeiatok plynutia premleacej doby. Za tento deo sa všeobecne považuje deo, keď sa právo mohlo po prvý raz uplatniť na súde, teda len eo mohla byť dôvodne podaná žaloba na súd (actio nata). Trojroená premleacia doba plynie odo doa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozhodujúcou skutoenosťou z hľadiska možnosti uplatniť právo na súde a zaeiatku plynutia (všeobecnej) premleacej doby je okamih splatnosti (zroenosti) záväzku (dlhu), ktorý je konkrétnym momentom, kedy je dlžník povinný záväzok (dlh) splniť, a nie momentom, kedy je dlžník k splneniu iba oprávnený.

30. Rovnako nedôvodná bola aj námietka premleania vznesená oboma žalovanými, keď splatnosť pôžičky bola dohodnutá najneskôr do troch rokov, t.j. do doa 1.3.2016, veriteška mohla právo po prvý raz uplatniť na súde nasledujúci deo, t.j. doa 2.3.2016 a všeobecná trojroená premleacia doba uplynula doa 2.3.2019. Žalobkyoa podala žalobu na súde doa 18.2.2019, teda pred uplynutím trojroenej premleacej doby. Z uvedeného dôvodu bolo zároveň nadbytoeným zaoberať sa tým, ei premleacia doba po eas trvania konania o ureenie, že pohľadávka patrí do dediestva, spočívala, alebo nie.

31. Žalovaný 2. v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho námietkou, že on nikdy neprevzal peoažné prostriedky z predmetnej zmluvy o pôžičke zo doa 5.2.2013 v hotovosti ani na svoj bankový účet, pričom zmluva o pôžičke ani nerieši pôsob odovzdania peoažných prostriedkov. Zmluva o pôžičke je reálny kontrakt a k jej platnému uzatvoreniu sa vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky, inak právny vzťah zo zmluvy o pôžičke nevznikne. Súd teda vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci pri aplikácii § 657 OZ v spojení s § 39 OZ (súd nerefletoval neplatnosť zmluvy o pôžičke ako reálneho kontraktu voei žalovanému 2. pre neodovzdanie peoaží žalovanému 2.).

32. Z odseku 28 odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že tento nepovažoval argument žalovaného 2. o neodovzdaní predmetu pôžičky žalovanému 2. za relevantný a závažný a to vzhľadom na konanie sp. zn. 38C/5/2017 a konanie sp. zn. 27D/80/2021, v ktorých konaniach ho mohol žalovaný 2. uplatniť. Súd prvej inštancie uzavrel, že z vykonaného dokazovania jasne vyplynulo, že peniaze veriteška poskytla - vyplatila dlžníkom, tieto peniaze dlžníci užívali a nevrátili, pričom v tomto konaní pojednával už len o priznaní sumy, ktorá na základe citovaných rozhodnutí, ktorými rozhodnutiami je súd viazaný, patrí žalobkyňi, s ktorým záverom sa odvolací súd stotožouje a dodáva nasledovné.

33. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

34. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

35. Podľa § 151 ods. 1 a 2 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné (1). Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (2).

36. Podľa § 181 ods. 2 CSP, po úkonoch podľa odseku 1 súd ureí, ktoré skutkové tvrdenia sú medzi stranami sporné, ktoré skutkové tvrdenia považuje za nesporné, ktoré dôkazy vykoná a ktoré dôkazy nevykoná. Súd tiež uvedie svoje predbežné právne posúdenie veci. To neplatí, ak tak už postupoval pri predbežnom prejednaní sporu.

37. Skôr ako súd v sporovom konaní pristúpi k vykonávaniu dôkazov, identifikuje, ktoré skutkové tvrdenia strán sú sporné a ktoré sú nesporné. Táto klasifikácia má pre ďalší procesný postup súdu

zásadný význam. Ak sú skutkové tvrdenia strán sporné, je povinnosťou súdu vyhodnotiť ich pravdivosť na základe vykonaných dôkazov. V sporovom konaní však súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán. Nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí. Nespornosť skutkového tvrdenia je daná buď de facto alebo de iure. De facto je skutkové tvrdenie nesporné, ak protistrana vyhlási, že je pravdivé, alebo ak protistrana uvedie rovnaké skutkové tvrdenie. De iure je skutkové tvrdenie nesporné, ak sa aplikuje právna domnienka uvedená v § 151 ods. 1 CSP. Podľa tejto domnienky platí, že skutkové tvrdenie je nesporné, ak ho protistrana nepoprela vôbec (ak sa k tvrdenej skutočnosti nevyjadrila), alebo ak ho síce poprela, avšak neúčinne. Popretie (žalobcom) skutkových tvrdení žalovaného je prostriedok procesného útoku. Popretie (žalovaným) skutkových tvrdení žalobcu je prostriedok procesnej obrany (pozri komentár k § 149). Popretie skutkových tvrdení protistrany podlieha sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania (§ 153 a 154). Z ustanovenia § 151 vyplýva, že stranu sporu zaťažuje procesné bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany (nem. Bestreitungslast). Na popretie skutkových tvrdení sa kladú určité kvalitatívne nároky. Za podmienok uvedených v § 151 ods. 2 musí totiž popierajúca strana uviesť vlastné tvrdenia. Pre kvalitu popretia skutkových tvrdení platia rovnaké požiadavky ako pre predkladanie skutkových tvrdení (§ 150 ods. 1). Rovnako ako skutkové tvrdenia, aj popretie skutkových tvrdení musí byť substancované (pozri komentár k § 150). Ak strana sporu neunesie bremeno popretia skutkových tvrdení protistrany, nastupuje ako procesný následok uplatnenie domnienky, že skutkové tvrdenia protistrany sú nesporné. Popretie skutkových tvrdení protistrany musí byť výslovné. Nepostačuje všeobecné vyhlásenie (napr. o tom, že žaloba je úplne nedôvodná), z ktorého by bolo možné vyvodiť iba konkludentný nesúhlas strany so skutkovým stavom tvrdným protistranou. Výslovné popretie skutkových tvrdení protistrany môže mať podobu: a) vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé a súčasného predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, b) iba predloženia iného skutkového tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, c) iba vyhlásenia, že konkrétne skutkové tvrdenie protistrany nie je pravdivé. (Števeek, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovie, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 619 – 621).

38. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa sa domáha voči žalovaným zaplata sumy 7.333,33 eur titulom nevrátenia pôžičky, ktorú poskytla jej právna predchodkyňa ako veriteľka žalovaným ako dlžníkom. Žalovaná 1. vo vyjadrení k žalobe potvrdila, že pôžička jej bola poskytnutá ešte za života matky a opísala, ako všetko z týchto požičaných peňazí žalovaná 1. uhradila. Žalovaný 2. vo vyjadrení k žalobe namietol, že on peňažné prostriedky neprevzal v hotovosti ani na svoj účet a že on žalobkyňu nie nedaží. Žalobkyňa v replike uviedla, že je nesporné, že žalovaný 2. spolu so svojou matkou – žalovanou 1. (obaja na strane dlžníkov) uzavreli a vlastnoručne podpísali predmetnú zmluvu o pôžičke. Je úplne irelevantné, ak bola suma pôžičky vyplatená len jednému z nich (žalovanej 1.). Navyše, existenciu záväzku z pôžičky oboch žalovaných potvrdil aj sám žalovaný 2. v dedieskom konaní, v ktorom zastupoval svoju matku (žalovanú 1.) a to svojím podpisom na notárskej zápisnici zo dňa 14.1.2016. To, že obaja žalovaní boli spoločne dlžníci z pôžičky nebolo až doteraz nikým spochybované. Žalovaný 2. v duplike zopakoval, že žalobkyňa nepreukázala, že by peňažné prostriedky z pôžičky boli odovzdané žalovanému 2. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že žalovaný 2. bol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k žalobe a replike a na uvedenie rozhodujúcej skutočnosti na svoju obranu, pripojenie listín, na ktoré sa odvoláva, oznámenie dôkazov na preukázanie svojich tvrdení, poučený o procesných právach a povinnostiach strán sporu podľa § 160 CSP, v ktorom bolo aj poučenie o prostriedkoch procesného útoku, procesnej obrany a koncentrácii konania (e.l. 122, 125, 161). Z obsahu písomných vyjadrení žalovaného 2. vyplýva, že žalovaný 2. nepoprel, že by predmet pôžičky nebol odovzdaný žalovanej 1. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 24.1.2024 vyplýva, že súd prvej inštancie v zmysle § 181 ods. 2 CSP určil, že považuje za nesporné skutkové tvrdenia o poskytnutí pôžičky, o prevzatí peňažných prostriedkov a iné, pričom žalovaný 2. ich protokoláciu nenamietal a na pojednávaní sa k dokazovaniu ani k právnej stránke nevyjadril.

39. S poukazom na uvedené v odseku 38 odvolací súd konštatuje, že v konaní nebolo sporné, že zmluvu o pôžičke uzavreli obaja žalovaní ako dlžníci, že pôžičku prevzala žalovaná 1., ktorá sama túto skutočnosť potvrdila, pričom žalovaný 2. prevzatie pôžičky žalovanou 1. nerozporoval, preto tieto skutočnosti považoval okresný súd správne za nesporné. Predmet pôžičky bol odovzdaný jednému z dlžníkov (žalovanej 1.), preto zmluva o pôžičke bola platne uzavretá.

40. Podľa § 657 OZ zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. V rámci

záväzkových vzťahov môže vystupovať na niektorej zo strán viac ako jedna osoba (viac fyzických aj právnických osôb). Aj vystupuje viac osôb na strane dlžníka, ktorí sú zaviazaní tomu istému veriteľovi spoločne a nerozdielne, jedná sa o pasívnu solidaritu. Spoločne v tom zmysle, že sú zviazaní všetci spolu na to isté plnenie, a nerozdielne v tom zmysle, že každý zo spoludlžníkov je povinný splniť veriteľovi nerozdeliteľný dlh ako celok, pričom nemôže žiadať jeho rozvrhnutie medzi ostatných spoludlžníkov. Veriteľ je oprávnený požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z dlžníkov a ak dlh splní jeden dlžník, zanikne tým aj povinnosť ostatných dlžníkov

41. Zo zmluvy o pôžičke vyplýva, že sumu 22.000,- eur (jednu a tú istú sumu) si od veriteľa požičali obaja žalovaní, to znamená, že žalovaní 1. a 2. majú postavenie solidárnych dlžníkov (spoludlžníkov).

42. Zmluva o pôžičke je neformálnou, ale reálnou zmluvou (kontraktom), ktorá vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí) veriteľom dlžníkovi, a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním krátkou cestou (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5 Cdo 55/98). Súdna prax uznáva za odovzdanie pôžičky jej vyplatenie dokonca aj na účet tretej osoby, ktorú označí dlžník (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 28 Cdo 4279/2016, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 28Cdo 3790/2008).

43. Je potrebné prísvedčiť žalovanému 2. v tej istej veci, že pôžička je reálny kontrakt a k jej uzavretiu zákon vyžaduje odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi, avšak v prípade viacerých dlžníkov (spoludlžníkov) je postačujúce, ak predmet pôžičky prevezme jeden z nich (resp. ak je peňažná pôžička zaslaná na účet jedného zo spoludlžníkov) tak, ako to bolo v tu prejednávanej veci. Opačný výklad nemá oporu v žiadnom zákonom ustanovení a v praxi by neumožnil poskytnúť peňažnú pôžičku viacerým spoludlžníkom bezhotovostne na účet v banke (dlžníci by si museli kvôli tomu zriadiť spoločný účet v banke). V konaní bolo nesporné, že predmet pôžičky prevzal jeden z dlžníkov a to žalovaná 1., preto medzi zmluvnými stranami vznikol právny vzťah zo zmluvy o pôžičke. V danej veci ide jednoznačne o tzv. solidárny záväzok a preto prevzatie požičanej sumy len žalovanou 1. nespôsobuje, že by žalovaný 2. stratil postavenie solidárneho dlžníka (spoludlžníka), a že by nebol povinný požičané peniaze vrátiť.

44. Odvolací súd ialej po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanej spore, výsledky vykonaného dokazovania a uviedol právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pričom súhlasom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia.

45. Nedôvodnými tak boli námietky odvolateľov o nepreskúmateľnosti, rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutých častiach, súd prvej inštancie sa v jeho odôvodnení vysporiadal so všetkými právne a skutkovo relevantnými otázkami, aj so špecifickými námietkami strán sporu a tým, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných, ktorí sú nespokojní s právnymi závermi, nemohlo dôjsť k porušeniu práva žalovaných na spravodlivý súdny proces.

46. S ohľadom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý I. výrok rozsudku ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil a to vrátane III. (závislého) výroku o náhrade trov konania, ktorý nebol napadnutý osobitnou odvolacou argumentáciou, keď súd prvej inštancie správne aplikoval ustanovenie § 255 ods. 1 CSP s tým, že nevidel dôvody na aplikáciu § 257 CSP.

47. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Ďalšie odvolacie

argumenty odvolateľov odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať.

48. Na záver odvolací súd dodáva, že skutočnosť, že súd nerozhodol podľa predstáv a očakávaní odvolateľov, nemožno považovať za porušenie ich nerespektovanie ich práv. Odvolací súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 218/2010, podľa ktorého obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

49. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

50. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

51. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie konečí.

52. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal voči žalovaným 1. a 2. nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých úcelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaní 1. a 2.), keď nezistil dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie konečí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Tento rozsudok nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).